

תפ"ח (ירושלים) 5105-11-10 - מדינת ישראל נ' בנימין סך

תפ"ח (ירושלים) 5105-11-10 - מדינת ישראל נ' בנימין סך מחוזי ירושלים

תפ"ח (ירושלים) 5105-11-10

תפ"ח (ירושלים) 40727-08-11

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)

נגד

בנימין סך

ע"י ב"כ עו"ד רועי פוליטי

בית המשפט המחוזי בירושלים

[13.05.2013]

בפני כב' השופט הבכיר, צבי סגל - אב"ד, והשופטים משה יועד הכהן ובן-ציון גרינברגר

ע"י ב"כ עו"ד זהר גיאת

גזר דין

כב' השופט משה יועד הכהן:

האישומים וההרשעה

1. הנאשם בנימין סך (להלן: "הנאשם"), המתגורר בשכונה חרדית במרכז העיר ירושלים, הורשע על-ידינו בהכרעת דין מיום 23.1.2013 בשורה של עבירות מין בקטינים שיפורטו להלן.

2. הנאשם הואשם בכתב אישום מתוקן, אשר איחד בתוכו שני כתבי אישום נפרדים, שהוגשו, האחד בנובמבר 2010 והשני באוגוסט 2011.

3. על פי הכרעת הדין, הורשע הנאשם בעבירה של מעשה סדום בקטין כלפי הילד ב.מ. יליד 2003, לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "החוק") וכן הורשע בעבירה של מעשה מגונה באותו קטין, לפי סעיף 348(ב) לחוק, עבירות שיוחסו לו באישום הראשון של כתב האישום המתוקן. יחד עם זאת, זוכה הנאשם מעבירה של מעשה סדום בקטין ומעשים מגונים שיוחסו לו באותו אישום כלפי הילד י.ק.

4. בנוסף, הורשע הנאשם בעבירה של מעשה סדום בקטין כלפי הילד שי יליד 2002, לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) לחוק, ובנוסף, הורשע הנאשם בעבירה של מעשה סדום בקטין, לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) לחוק, כלפי הילד די, אף הוא יליד 2002 (עבירה אחת). עוד הורשע בעבירה של מעשה מגונה בקטין, לפי סעיף 348(ב) לחוק, כלפי הילדים שי ו-ד' וכן כלפי ילדים אחרים שנכחו בביתו (מספר עבירות), בעבירה של הדחה בחקירה בדרך של אימים, לפי סעיף 245(ב) לחוק כלפי הילד שי (עבירה אחת) ובעבירה של הדחה בחקירה בדרך של אימים כלפי הילד די לפי אותו סעיף (עבירה אחת). זאת, כפי שיוחס לו באישום השני לכתב האישום המתוקן.

5. על פי ממצאי העובדות שנקבעו לגבי האישום הראשון, הזמין הנאשם את הילד ב.מ. לביתו, הפשיט את מכנסיו, נגע באיבר מינו והחדיר את אצבעו מספר פעמים לפי הטבעת של הילד. על פי הממצאים שנקבעו לגבי האישום השני, הזמין הנאשם את הילדים שי-די וכן ילדים נוספים לביתו, שיחק עימם במשחק "שיווי המשקל", תוך נגיעה בגופם, התפשט בפניהם, החדיר לשי מקל דק או חבל לפי הטבעת, הורה לו ללקקו בצד שהוחדר לפי הטבעת וכן הורה לשי ולילדים נוספים להחדיר מקלות לפי הטבעת שלו ואחר-כך ליקק אותם. בנוסף, הורה לשי ולילדים נוספים לגלגל ניירות "טישו" ולהחדירם לאיבר מינו. עוד נקבע כי הנאשם החדיר מקל לפי הטבעת של די וכן איים עליו, שאם יגלה את שעשה ישרוף את ביתו ויהרגו. זאת, תוך שימוש ברובה צעצוע ובגפרורים.

הראיות לעונש

6. בעניינו של הנאשם הוגש תסקיר מטעם שירות המבחן למבוגרים, שני תסקירי נפגעי עבירה בהתאם לסעיף 187 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982, לגבי הילדים די ו-שי וכן חוות דעת מטעם המרכז להערכת מסוכנות, בהתאם לחוק הגנה על הציבור מפני ביצוע עבירות מין, התשס"ו - 2006. בנוסף, העיד מטעם המאשימה ד.מ. אביו של ב.מ. ומטעם ההגנה, העידו אביו ואחיו של הנאשם. להלן נסקור את עיקרי הדברים שהובאו במסגרת אותן ראיות. תמצית ראיות המאשימה

עדות של ד.מ. - אביו של ב.מ.

7. ב.מ. כיום בן 10. אביו העיד בפנינו על מצבו הנפשי הקשה של בנו, בשל מעשיו של הנאשם. האב העיד כי בנו קיבל טיפול נפשי במשך כשנתיים וכמה חודשים, וכי טיפולו הסתיים לאחרונה, לפני חג הפסח. האב העיד כי אכן קיים שיפור במצבו, אך הטיפול לא הסתיים. זאת, כפי שהובהר על ידי המטפלת, כי בטיפול ניתנו לב.מ. כלים להתמודדות, ולעתיד יהיה צורך במפגשים נוספים, לקראת גיל הבגרות והנישואין. האב העיד כי במצבו של ב.מ. קיימות עליות ומורדות, מצב רוחו משתנה באופן פתאומי וללא סיבה, הביטחון העצמי שלו נמוך, הוא עצוב מאוד, בעל רגישות יתר וחש עצמו תמיד כקורבן בסביבתו. זאת, על אף היותו תלמיד מצטיין בבית הספר. עוד העיד, כי בנו איבד את האמון בסביבה וכי יחסיו עם הסביבה מלווים בתחושת חשדנות. בין היתר, מסרב ב.מ. ללכת לביתו של חבר ללא ליווי של אחיו. האב הוסיף והעיד, כי העבר לא נשכח מבנו והוא ממשיך ומלווה אותו בחייו. בכל עת, בה הוא עובר במקום שמזכיר לו את האירוע והתהליך שעבר לאחריו, כמו מגרש הרוסים, משרדו של החוקר והמקום בו עבר טיפולים, הוא נזכר ומציין זאת. האב העיד כי מבחינה כלכלית, מומנו ההוצאות הרפואיות על ידי שירותי הרווחה. אולם, במקביל לטיפול של בנו, דאגו הוא ואשתו לחוגים שונים עליהם המליצו בטיפול, כמו חוג מוזיקה וחוג יצירה בחימר. לגבי הטיפולים הפסיכולוגיים, העיד כי אינו יודע להעריך את הוצאותיהם.

תסקירי נפגעי העבירה

8. בעניינו של הנאשם הוגשו שני תסקירים בעניינם של שני נפגעי עבירה. הראשון בעניינו של הקטין די, מיום 31.3.2013 והשני בעניינו של שי, מיום 10.3.2013. מבלי לפרט את תוכנם של התסקירים לפרטיהם, גם עקב בקשת הוריהם של הילדים, נציין כי התסקירים מצביעים על השפעה רחבה ומשמעותית של הפגיעה המינית, על קורבנות העבירה ועל משפחותיהם. בין היתר, מפרטים התסקירים את השינויים ההתנהגותיים שעברו על הקורבנות, סימני המצוקה שפיתחו, ותגובותיהם הטראומתיות טרם חשיפת הפרשה. כמו כן, הם מצביעים על השלכות חוצות תחומי חיים רבים של אותה פגיעה - נפשיים, רגשיים, כלכליים, אמוניים, משפחתיים וקהילתיים. התסקירים מפרטים את האימה העזה שחשו הקורבנות, מצוקתם, חששם מפגיעה, תחושת החיים בצל האיום והחשש מחשיפת הסוד הקשה שליווה אותם, עד לחשיפת הפרשה. כמו כן, מפרטים התסקירים את הפגיעה הקשה שחוותה הקהילה החרדית שבשכונת מגוריהם של הקורבנות בעקבות האירועים והשלכותיה המורכבות. בנוסף, מצביעים התסקירים על תחושת החרדה של בני המשפחה, תחושתם כי הם אינם מוגנים וחששם משחרורו העתידי של הנאשם או לחילופין מהקלה משמעותית בעונשו. זאת, תוך דגש על מצוקתם של הורי הקורבנות, שנתרו עם סימני שאלה רבים באשר לדרך חייהם ואופן גידול ילדיהם. התסקירים מציינים את ההשפעה המהותית העתידית שתהיה לפסיקתו של בית המשפט על מצבם הרגשי של הקורבנות עצמם, הוריהם, שכניהם, קהילתם, ואף על הקהילה החרדית בארץ כולה. בתסקיר לגבי הילד שי מצוין כי שיקומו של שי יאריך עוד זמן רב, על מנת להשיב לו את ביטחונו העצמי ואת הדימוי העצמי החיובי שהיה לו. זאת, על אף שאלו מעולם לא ישיבו את אותו ילד שמח ונמרץ שהיה קודם לקרות האירועים. בנוסף הוער בעניינו של שי לגבי ההוצאות הרבות שהוצאו על הטיפולים השונים שקיבל, דבר שהשפיע על התקציב המשפחתי, שגם כך היה מצומצם.
- הערכת המסוכנות לגבי הנאשם
9. חוות הדעת שהוגשה מטעם המרכז להערכת מסוכנות מיום 20.3.2013, מעלה, כי הנאשם, יליד 1967, רווק, דתי וחרדי, שהתגורר בגפו בירושלים. טרם מעצרו התקיים מקצבת נכות ומעבודתו ככורך ספרים. הנאשם הוא השלישי מבין שמונה ילדים, במשפחה חרדית. אביו - אינו עובד, ובעברו עבד בהדפסת ספרים והעסיק את בנו, הנאשם. אימו - עקרת בית. עוד מצוין, כי עד כיתה ו' למד הנאשם בבית ספר רגיל, לימודי קודש. לדבריו, הוא לא למד כלל ורק ישן, מכיוון שלא הבין את תוכן הלימודים ומבחינה חברתית, היה די מבודד וסבל מהצקות. בכיתה ז' עבר למסגרת חינוך מיוחד, שאינו מיועד לסובלים מפגור, שם החל להבין יותר וללמוד. גם מבחינה חברתית, השתפר מצבו. בגיל 18 וחצי, לאחר שבית הספר השיג עבורו פטור משירות צבאי, החל לעבוד ככורך עצמאי, מקצוע שרכש בבית הספר לחינוך מיוחד. בגיל 38 עזב את בית הוריו לדירה בשכונת "נחלאות" בירושלים וגר בגפו. לדבריו, הסתכסך עם שכניו, כי ניסה להביא סדר לשכונה כאשר פעל להוצאת הרכבים ממנה. הנאשם מוכר כנכה ביטוח לאומי משנת 2003-2004 ומקבל קצבת נכות על רקע נפשי. באותה תקופה גם אובחן על ידי הפסיכולוג הקליני, ד"ר ישראל פרלמוטר.
10. בהמשך חוות הדעת מצוין, כי לדברי הנאשם בשנת 2007 התלוננו עליו לראשונה, כי אנס ילדה שביקשה ממנו לבצע עבודת כריכה במתנה לאימה. לאחר מכן הצטרפו תלונות רבות של ילדים בגילאי 3-15 ובאוקטובר 2010, נעצר על ידי המשטרה ונשלח להסתכלות בצו אשפוז במרכז הירושלמי לבריאות הנפש. הנאשם אובחן כסובל מתסמונת טורט, הפרעת אכילה לא ספציפית והפרעת אישיות סכיזופרנית. עוד נמצא, כי הוא אחראי למעשיו וכשיר לעמוד לדין. בתום האשפוז, נשלח הנאשם למעצר בית אצל הוריו שנמשך כ-7 חודשים. לאחר שהגיעו תלונות נוספות, נעצר בשנית, וכיום הוא בכלא מחכה לסיום משפטו. עוד מצוין, כי במהלך שהותו בכלא, אושפז הנאשם 3 פעמים במב"ן לצורך אבחון וטיפול ואף קיבל תרופות פסיכיאטריות. הנאשם שוהה באגף "טעוני פיקוח" מיום 1.8.2011, בו הוא מבלה את הזמן בתפילה ובשינה. הנאשם אינו יוצר קשרים עם אסירים אחרים, לדבריו, "יש לי לשוחח עם השם שממלא את כל הבקשות שלי". בנוסף, מעולם לא נישא לדבריו, בשל הפחד שאשתו תכניס הביתה מאכלים שהוא לא אוהב.

11. אשר להיסטוריה הרפואית של הנאשם, מצוין בחוות הדעת כי הנאשם סובל מגיל ילדות, מתנועות בלתי רצונית (טיקים) בחלקו העליון של גופו וכן מטיקים קוליים. כשהסימפטומים התגברו בסביבות גיל 20, כאשר החל לעבוד קשה. הקשיים סביב נושא האוכל, החלו אצל הנאשם בגיל חצי שנה. הנאשם סרב לאכול בין היתר, בשר ירקות ופירות, בטענה כי הדבר גורם לו לבחילות ולהרגשה רעה. הנאשם סובל מתת משקל כרוני, אוכל רק לחם, גבינה ובוטנים, שאת אריזותיהם הוא פותח בעצמו, כדי שלא יגעו זה בזה או במזונות אחרים. במאסר, מקבל "אינשור". הוריו של הנאשם הסבירו את העובדה שהנאשם אוהב לשהות בחברת ילדים, בשל הקושי שלו ביצירת קשרים עם מבוגרים.
12. ממצאיו של האבחון הפסיכודיאגנוסטי שבוצע לו במהלך המאסר העלו, כי הנאשם מתפקד ברמת אינטליגנציה נמוכה ביותר, הן בתחום המילולי והן בתחום הביצועי.
- בנוסף, העלו כי חשיבתו של הנאשם דלה, מצומצמת, פרסברטיבית, ושואצר המילים והידע הכללי שלו, מועטים. עוד מצוין, כי הנאשם חסר כישורי חיים בסיסיים, סובל מתחושות דיספוריות הנובעות מאשמה וחרטה, תפיסה עצמית שלילית וקשיים ניכרים ביחסים הבינאישיים. עוד עולה, כי לנאשם מחשבות אובדניות, הוא מגלה ערך עצמי נמוך וחוסר ביטחון ניכר, וחווה את גופו כפגום ולא מתפקד. אישיותו, ילדותי ולא מפותחת. בנוסף צוין, כי הממצאים מצביעים על קיומה של פרברסיה, הבאה לידי ביטוי בתכנים תוקפניים ואף סאדו-מזוכיסטיים. הנאשם בעל תוקפנות רבה, שברובה אינה מודעת ואינה מעובדת. כמו כן, מצוין כי עולים תכנים הומוסקסואליים לטנטיים, המעריבים אשמה והסתרה. לפיכך, בנוסף לאבחנות שקיבל הנאשם בעבר, עולה כי הנאשם סובל גם מפרברסיה מינית. הנאשם נשלח להסתכלות בבית החולים "כפר שאול". בחוות הדעת מנובמבר 2010 נקבע, כי אין עדות להפרעות פסיכוטיות או אפקטיביות, לא נצפתה הפרעה גסה בבחון המציאות, השיפוט הוגדר תקין, הנאשם גילה הבנה לתהליך המשפטי והוא בעל יכולת להבחין בין טוב לרע בין מותר לאסור. בנוסף נקבע, כי בעת ביצוע העבירות היה אחראי למעשיו והינו כשיר לעמוד לדין.
13. לגבי התפתחותו הגופנית והמינית, מצוין, כי זו החלה בגיל 14 והייתה איטית. כך למשל, זקנו צומח רק בהיותו בן 19. הנאשם טען כי מעולם לא חווה התעוררות מינית, וכי הוא אינו חושב או מפנטז על קשרים מיניים הטרו או הומוסקסואליים, מעולם לא הייתה לו שפיכה ומעולם לא קיים יחסי מין כלשהם. על פי חוות הדעת, דבריו של הנאשם מנוגדים לאלו שמסר בבית החולים "כפר שאול" במהלך בדיקתו בשנת 2010 לפיהם, קיים במשך שנים, קשר מיני עם אברך מסוים שנהג להגיע לביתו מדי פעם וכן מנוגדים לעולה מתסקיר המעצר מיום 11.9.2011, שבו תאר, כי בזמן אוננות קיימת חשיבה אצלו על משחק עם ילדים.
14. בבדיקה לצורך הערכת המסוכנות, הביע הנאשם הסכמתו להיבדק ושייתף פעולה באופן חלקי. צוין כי הנאשם בהכרה, מזוקן, חובש כיפה, בעל תת משקל, נמוך קומה, נראה מבוגר לגילו ומוזנח בהופעתו. עוד מצוין כי לנאשם דיבור מאנפף וטון ילדותי, וכי הוא מרבה לחייך, באופן שאינו תמיד תואם את הנסיבות. בבדיקתו לא נצפו טיקים, לא היו הפרעות בקצב או במהלך החשיבה ולא עדות למחשבות שווא.
- בנוסף מצוין, כי ניכר שקיים עיסוק רב בענייני מזון, הימנעות מאכילת מזון מעובד, תוך הפרדה בין מזונות שונים כשהנאשם אוכל רק לחם ומוצרי חלב. עוד מצוין, כי קיימת הכחשה מוחלטת של כל פרטי כתב האישום, ללא הבעת בושה, אשמה או אמפתיה כלפי הקורבנות.
15. חוות הדעת מסכמת וקובעת, כי שילובם של גורמי הסיכון הסטאטיים, המקושרים סטטיסטית עם שיעורים גבוהים יחסית לרצידיביזם מיני, עם גורמי הסיכון הדינאמיים, לצד ההתרשמות הקלינית, מצביעים על כך שרמת המסוכנות המינית של הנאשם, הינה גבוהה.
- ראיות ההגנה
- עדויות של אביו של הנאשם - יצחק סך

16. אביו של הנאשם פתח והעיד, כי אינו יודע מה קרה במסגרת האירועים בהם הורשע בנו מאחר שלא נכח בהם. לדבריו, האב ציין כי בנו, הנאשם, חלה בגיל חצי שנה בדלקת ריאות ובמשך הזמן התפתח באופן איטי. הנאשם עבר מגן לגן ובסופו של יום, למד בבית ספר לחינוך מיוחד. אביו ציין, כי התנהגותו של הנאשם הייתה להפליא, הוא דאג לחבריו ועזר לזולת. בגיל 15-16 החל לעבוד בכריכה, ובגיל מסוים "נלחם" על עצמאותו וההורים השקיעו כספים ורכשו לו דירה בדמי מפתח בשכונת נחלאות. לטענתו, בנו התיידד עם הסביבה ואנשים אהבו אותו וסמכו עליו, עד פרוץ הפרשה. בנוסף טען, כי חלק מהאנשים קינאו בו, כיוון שמונה על ידי הרב בשכונה לשמור על החנייה בשכונה ולכן גם כעסו עליו. בנוסף לדבריו, חלק מאנשי השכונה כעסו על נוכחותם של אנשים ברמה של בנו בשכונתם, והיו שפגעו בו. האב ציין כי בית המשפט מחפש "תועלת" ולא מעוניין, כמוהו, שבנו יהיה "מטרד לציבור". לטענתו, במצבו, בנו אינו מהווה מטרד כלל. האב הוסיף וטען, כי בנו "עדין מאוד" ופגיע לתנאים שבכלא. עוד לדבריו, בנו לא מעוניין לפגוע באף אחד, אלא מעוניין בחיים רגילים, פשוטים ושיתנהגו כלפיו בנחת, על פי הבנתו. לטעמו, מאסר של בנו בחברת "אנשים לא טובים", עשוי להשפיל אותו והוא עשוי אף להיות למטרד, לאחר

מכן. האב ציין כי בנו בקושי יודע לקרוא, אינו מבין תמיד את מה שנאמר לו ורמתו השכלית איננה גבוהה.

עדותו של אחיו של הנאשם - דוד סך

17. אחיו של הנאשם העיד כי גדל עמו במשך כ-20 שנה ורואה צורך ואחריות להדגיש כי אחיו הוא איסטניס, הסובל מבעיות אכילה ותת תזונה. לדבריו, מיום שנולד אחיו הוא לא טעם בשר, פרי או ירק ועיקר מזונו הוא לחם גבינה ומעט וופלים. גם זאת, רק כאשר אחרים לא נוגעים בהם. לטענתו, כל דבר אחר גורם לאחיו לבחילות והדבר מקשה על היותו בסביבה. האח הוסיף וטען, כי לאור בעיות אלו, נמנע מאחיו מללכת לאירועים ולשמחות. הוא הוסיף והעיד, כי כשאחיו גדל, הוא ביקש "להיות גדול" ורצה דירה משלו. לכן סייעו לו המשפחה בקניית דירה בדמי מפתח, זאת בהתחשב במצב הכלכלי. לטענתו, נאמר לו בעבר, ע"י אחד הרופאים שטיפלו באחיו, כי דירה בדמי מפתח מיועדת לאנשים שמאריכים ימים, אך הנאשם בשל מצבו התזונתי, לא עתיד להאריך ימים. האח המשיך והעיד כי התפתחותו המחשבתית של אחיו, הייתה איטית. לדבריו, בהיותו ילד, נהג לבהות במשך שעות בעמודים, מעולם לא רץ, בשל החולי הגופני שלו ולמד במסגרת חינוך מיוחד. בנוסף לדבריו, אביהם עשה כל שביכולתו למען אחיו, לאור הסבל שסבל בחייו וגם לאור העובדה שגם אחים נוספים בבית אינם בריאים. האח העיד כי במשך שנים, התנכלו אנשים לאחיו וניצלוהו בכך שהיו לוויס ממנו כספים ולא מחזירים. עוד לטענתו, לאחד מאירועי בר מצווה אליו הלך, נתן את כל משכורתו כמתנה, בשל חוסר הבנתו הבסיסית. האח העיד כי גם הוא, בטרם הבין את מצבו של אחיו ועד שסבתו הבהירה לו את אומללותו, ניצל את תמימותו של אחיו והיה מציק לו. האח המשיך והעיד כי נהג לבקר את אחיו במעצרו ונכח לראות בסבלו, בפצעים שהופיעו על גופו ובהתנכלויות כלפיו. לדבריו, אחיו חסר ישע, אינו מסוגל להגן על עצמו, להשיב מלחמה או להכות מישהו. בנוסף טען, כי בבית המעצר לא התחשבו בהיסטוריה הרפואית - התזונתית של אחיו ונתנו לו לאכול מזון רגיל, שהוא אינו מסוגל לאכול. תסקיר שירות המבחן למבוגרים

18. התסקיר מיום 2.4.2013 לגבי הנאשם, אינו בא בהמלצה טיפולית בעניינו. התסקיר מלמדנו, כי הנאשם, יליד 1967, בן למשפחה המנהלת אורח חיים חרדי, המונה זוג הורים גמלאים ושמונה ילדים בגילאי 26 עד 47 שנה. בתסקיר מצוין, כי חלק מאחיו של הנאשם אובחנו כסובלים מבעיות על רקע אורגני ו/או נפשי. שירות המבחן סוקר את אורח חייו של הנאשם שלמד מספר שנים במסגרת חינוך חרדית רגילה, ולאחר מכן עבר למסגרת של חינוך מיוחד לתלמידים מתקשים, שאינם מוגדרים מפגרים בשכלם. החל מגיל 16, עבד הנאשם לסירוגין ובאופן חלקי, במלאכות שונות, כולל עבודה ככורך ספרים. בנוסף, מצוין בתסקיר, כי עד לפני כשש שנים, התגורר הנאשם בבית הוריו, אך בשל רצונו בניהול חיים עצמאיים, עזב לדירה בדמי מפתח שרכשה המשפחה, והמשיך בעבודתו באופן חלקי ומועט, ככורך ספרי קודש בביתו. עוד מצוין בתסקיר, כי מהשנים 2003-2004 מקבל הנאשם קצבת נכות על רקע נפשי. לעניין ביצוע העבירות, עולה מן התסקיר, כי הנאשם הכחיש כל התנהגות מינית, פוגענית, או אלימה כלפי ילדים. הנאשם תאר כי נהג לשחק עם הילדים במשחקי שיווי משקל וכדומה, וזאת בלבד. שירות המבחן התרשם כי הנאשם מבין כי האישומים כלפיו מתארים מעשים חמורים ואסורים. עוד העריך שירות המבחן, כי אצל הנאשם קיימים דחפים מיניים ומשיכה מינית כלפי ילדים צעירים. בנוסף, התרשם כי קיימים אצל הנאשם עיוותי חשיבה המאפיינים עברייני מין. עוד להבנת שירות המבחן, אובחן הנאשם כפדופיל בעל הפרעת אישיות וקשיים נוספים, ללא הפרעה פסיכוטית. הנאשם אינו ער באופן מלא למשמעות ולעומק דחפיו המיניים ושלל בפני שירות המבחן, הזדקקות או התערבות טיפולית סביב נושא זה.

תמצית טענות הצדדים

עיקר טענות המאשימה

19. ב"כ המאשימה, עו"ד זהר גיאת, טען כי בהסתמך על תיקון 113 לחוק בעניין הבניית הענישה, יש לקבוע שלושה מתחמים שונים בהקשר לנאשם, כאשר לטענתו יש לצבור את המתחמים ברף הגבוה שלהם. בנוסף, ביקש להטיל על הנאשם מאסר על תנאי מרתיע ופיצוי לשלושת המתלוננים לשם מימון המשך הטיפול, שהם צפויים להזדקק להם. לטענתו, לגבי מעשה הסדום והמעשה המגונה שבוצעו כלפי הילד ב.מ. נשוא האישום הראשון, יש לקבוע מתחם ענישה של 6-10 שנות מאסר, גם בהתחשב בדמותו החרגה של הנאשם. באותו עניין הזכיר, כי בית המשפט בהרכב זה, בפרשה דומה, הטיל לאחרונה על נאשם שהורשע באירוע אחד של אינוס ילדה כבת 8, עונש של 13 שנות מאסר בפועל (תפ"ח 31033-04-11 מדינת ישראל נ' קאיקוב (לא פורסם, 27.2.13)). (להלן: "עניין קאיקוב"). לגבי מעשי הסדום שבוצעו בילד שי, בילד די וכן בילדים נוספים וכן בגין ההדחה בחקירה כלפי הילדים שי ודי טען, כי יש לקבוע את המתחם בטווח של 12-18 שנות מאסר. לגבי המעשים המגונים, שנקבע כי בוצעו כלפי הילדים שי ודי וכלפי ילדים נוספים, כפי שתואר באישום השני, טען כי יש לקבוע מתחם בטווח של 7-10 שנות מאסר.

20. במסגרת טיעוניו לעונש, גרס ב"כ המאשימה כי הרשעתו של הנאשם, לאחר ניהול הוכחות, אישרה את קיומם של מרבית המעשים שיוחסו לו בכתב האישום. לדבריו, כתב האישום חשף סיפור של שכונה קטנה, חרדית באופייה, שתושביה חיים בצניעות, חיים חיי תורה, מסורת וגמילות חסדים במעין "שמורת טבע", לכאורה, המנותקת מן העולם שמסביבה. באותה שכונה מתגוררים עשרות ילדים, תמימים ורכים, שמושגים בסיסיים הקשורים לעולם המין, בוודאי רחוקים מהם. הנאשם הגר באותה שכונה, התחבב על אנשי השכונה שאימצוהו לחיקה ובשל חזותו החיצונית ואורח חייו, נחזה כאדם שאינו יכול להוות איום פיזי או אחר על הזולת. אולם, דווקא אותו אדם, התגלה ביום בהיר אחד, כקשור לפרשה מחרידה, מפתיעה ביצירתיותה, חריגה ונדירה מבחינת אופי פגיעתה. לדברי ב"כ המאשימה, פגיעה זו נעשתה תוך ניצול טכניקות פרימיטיביות, אך יעילות, של חלוקת סוכריות, ארטיקים והקרנת סרטים, לצד הפחדה ואיומים. דבר שיצר אצל הילדים סוד ופחד נורא, ש"שרף אותם מבפנים", עד לרגע החשיפה.

21. ב"כ המאשימה הוסיף וציין, כי האישומים בהם הורשע הנאשם, כוללים מעשים שקשה לדמיין. הוא הפנה לתסקיר בעניינו של הנאשם, שציין כי לנאשם עולם פנטזיונרי, עשיר ופעיל, דוגמת המקרה עם ה"קיינס" שהוחדרו לפי הטבעת של חלק מהילדים. עוד לדבריו, הפגיעות בילדים נוראיות, יצירתיות ומזעזעות, ובאו לידי ביטוי במשחקי שיווי משקל, לצד פיתוי שגרם לחלק מהילדים לחזור לביתו, על אף הפגיעה בהם. הוא הוסיף כי הפיתוי היה גדול במיוחד, שכן המדובר במבוגר, מעין "חצי ילד", שיוּרד לרמתם.
22. ב"כ המאשימה הפנה גם לתסקירי קורבנות העבירה שהוגשו לבית המשפט, המדברים על שבר וטראומה, שמתחילים ברמת הילד הנפגע והנפחד, וממשיכים למשפחות ולקהילה כולה.
23. לדבריו, מנקודת מבטה של המאשימה, הערך החברתי המוגן שנפגע במקרה זה, הוא הערך "גופו של אדם וחירותו". עוד לדבריו, כאשר מדובר בקטינים מול מבוגר, הפוגע בהם מינית, מידת הפגיעה באותו ערך היא מרבית, חמורה וברורה, ומחייבת התייחסות הולמת מצד בית המשפט.
24. ב"כ המאשימה הוסיף ופירט מספר נסיבות שצריכות להיזקק לחובתו של הנאשם, במסגרת קביעת המתחמים. בינהן, תכנון שהיה בחלק מהאירועים והשימוש בילדים לצורך הגשמת פנטזיות אצל הנאשם. בנוסף טען, כי הנזק שנגרם הוא נזק ללא שיעור, לילדים ולמשפחות, שלעולם לא ישובו להיות כשהיו מלפני הפגיעה, ושתחושת האמון שלהם אבדה.
25. לגבי יכולתו של הנאשם להבין את שעשה, טען ב"כ המאשימה כי למרות חזותו השדופה והכפופה, ואישיותו החרגה של הנאשם, אין הוא סובל מבעיה קוגניטיבית. הנאשם הבין היטב את מעשיו, השתמש ביכולות ניצול ומניפולציה כלפי הילדים, וייתכן, כעולה מהכרעת הדין, שאף מבוגרים אחרים היו עמו ושותפו "בסוד העניינים". נסיבה מחמירה נוספת לטענת ב"כ המאשימה, היא העובדה שהמעשים שביצע הנאשם, יש בהם אכזריות, התעללות וניצול כוח לרעה של מבוגר כלפי ילדים, שגילם נמוך מגיל 13 שנה.
26. לעניין קביעת העונש בתוך המתחם טען ב"כ המאשימה, כי הנסיבה המקלה היחידה, שאף אינה קשורה בנסיבות ביצוע העבירות, היא הפגיעה במשפחתו של הנאשם, משפחה שבורה המנסה ככל יכולתה לתמוך בו. עם זאת, לטענתו, על אף האמפתיה שיש לגלות כלפי המשפחה, ראוי להקדים לכך גילוי אמפתיה לקורבנות העבירה, שנגרם להם נזק עצום. ב"כ המאשימה ביקש לחדד, כי הנאשם מכחיש הכחשה טוטאלית את המעשים, הוא חסר כל מודעות לצורך שלו בטיפול ואף לא גילה כל אמפתיה כלפי נפגעי העבירה. עוד ציין, כי הערכת המסוכנות בעניינו של הנאשם היא גבוהה ואף דיברה על "סטייה מינית פולימורפית עם מרכיבים פדופיליים".
- עיקר טענות ההגנה

27. ב"כ הנאשם, עו"ד רועי פוליטי, ביקש להתחשב בנסיבות האישיות של הנאשם ולקבוע עונש כולל בגין מכלול המעשים, ולא עונש נפרד לכל אירוע. למכלול מעשי הסדום, הציע ב"כ הנאשם לקבוע מתחם ענישה של בין 6 ל-15 שנות מאסר, בעקבות הטווח שנקבע תפ"ח (נצי) 13412-01-12 מדינת ישראל נ' פלוני, מיום 13.1.2013 (להלן: "עניין פלוני"). באשר למעשים המגונים, הציע לקבוע מתחם ענישה של בין 18-30 חודשי מאסר בעקבות הטווח שנקבע לעבירה דומה בהרכב זה, בתפ"ח (י-ם) 32518-02-11 מדינת ישראל נ' פינס (פורסם בנבו, 18.3.2013) (להלן: "עניין פינס"). אשר לפיצוי, ב"כ הנאשם ביקש להדגיש כי כל פיצוי שייפסק, יהיה לנטל על בני משפחתו של הנאשם, שלא חטאו ולא פשעו. זאת, מאחר והנאשם מתפרנס מקצבת נכות של הביטוח הלאומי, שעתידיה להיפסק עת ישהה במאסר. ב"כ הנאשם ציין, כי העבירות בהן הורשע הנאשם אכן מחייבות הטלת עונש מאסר בפועל, אך ביקש להתחשב בפן הסובייקטיבי של הענישה.
28. ב"כ הנאשם פרט את הנסיבות שיש לטענתו להתחשב בהן, בגזירת דינו של הנאשם. ראשית, היותו נכה על רקע נפשי, העדר עבר פלילי והיותו עצור תקופה ארוכה (בימים 22.10.2010 - 25.10.2010, 31.10.2010 - 19.12.2010 ומיום 31.7.2011 ועד היום).
29. ב"כ הנאשם הוסיף וביקש שניהול ההוכחות לא יזקף לחובת הנאשם. ככלל, משום שנטל ההוכחה הוא על המאשימה ובפרט, משום שהנאשם זוכה במסגרת הכרעת הדין ביותר ממחציתו של האישום הראשון. זאת, עקב פסילת הודאתו של הנאשם שהתייחסה לקטין י.ק., שעה שהמאשימה הייתה ערה מראש לקשיים שעוררה אותה הודאה.
30. ב"כ הנאשם ביקש להוסיף לזכותו של הנאשם את העדר יכולתו להבחין בין רע לטוב ולהבין את הפסול במעשיו. לדידו, במובחן מהנגיעה של הכרעת הדין בנושא, קיימת שאלה של קביעת יכולתו זו, על גבי קשת היכולות והתובנות לצורך גזירת הדין. לטענתו, הזדון המוסרי שיש לייחס לנאשם בגין המעשים בגינם הורשע, צריך להיות מושפע מהנקודה בה הוא ממוקם על הסקאלה של "יכולות האבחנה בין טוב ובין רע", בדומה לאבחנה שבה משתמשים, כאשר מדובר בילדים שמבצעים עבירות מין בילדים אחרים. הנאשם לטענתו, אומנם אינו מפגר, אך חלקים לא מבוטלים מאישיותו, מיכולותיו ומרמתו התפקודית, מצויים הרבה מתחת לקו המגדיר "שידוך מוצלח". לטענתו, בית המשפט שמע את עדותו של הנאשם והתרשם מדלות המחשבה, דלות השפה ואף מקשייו לענות על שאלות פשוטות.
31. ב"כ הנאשם הוסיף וטען, כי גם מעדותו של ד"ר פרלמוטר שטיפל בנאשם ומחוות הדעת שהוגשה מטעמו (נ/65) עולה, כי במקרה של פיגור, מצפים לראות תמונה שלמה של רדידות בכל התחומים. אולם, אצל הנאשם, קיימים תחומים בהם הרמה תקינה ותחומים אחרים, בהם הרמה נמוכה. לטענתו, רמת התפקוד של הנאשם היא כשל ילד, וכך התרשם גם מעריך המסוכנות, שציין כי הנאשם מתאפיין ברמת אינטליגנציה נמוכה ביותר, בחשיבה דלה ומצומצמת. עוד לטענת ב"כ הנאשם, למוגבלותו השכלית של הנאשם קיימת השפעה גם על יכולתו לצפות את הנזק, ועל הדבר להיזקק לזכותו. בנוסף לטענתו, בניגוד לטענת ב"כ המאשימה, לגבי הניצול הקר והמחושב של הנאשם את הקטינים-נפגעי העבירה, הנאשם הוא בעל אישיות ילדותית לא מפותחת, חסר עניין חברתי בבוגרים ונעדר כישורי חיים בסיסיים ליצירת יחסים בינאישיים. מכאן, נוצרה תחושה אצל הנאשם, כי ילדים הם "...פרטנרים לגיטימיים ושווים לו". ב"כ הנאשם העיר, כי אף על פי כן, הוא איננו טוען לסייג בנושא הפרש הגילאים.
32. ב"כ הנאשם הוסיף וטען, כי לא יוחסו לנאשם כל שימוש בכוח או אלימות בעת ביצוע העבירות. בנוסף, ביקש לציין את הפרעת האכילה החמורה ממנה סובל הנאשם מילדות, הפרעה העולה כדי הפרעה נפשית ודנה אותו לתת תזונה ולמשקל של כ-45 ק"ג. לדבריו, מזונותיו היחידים של הנאשם הם לחם, גבינה, מעט ממתקים ובוטנים, שלא נגעו במזון אחר. זאת ועוד, ככל שהנאשם נמצא בקרבת מזון אחר או בטווח הרחבה של מזון מתבשל, נגרמות לו בחילות והקאות התוקפות אותו וגוזרות עליו צום.
33. לפיכך עקב מצבו המתואר, לטענת ב"כ הנאשם, כל יום מאסר עבור הנאשם הוא כבד מנשוא, בוודאי בסביבה כה נטולת סלחנות כמו בית הסוהר. לנאשם קשיי הסתגלות מיוחדים לסביבה זו הרוויה באלימות ובניצול אחרים, במיוחד עקב הקושי של הנאשם ביצירת קשרים חברתיים עם מבוגרים, סגפנותו והיותו איסטיניס. לטענת ב"כ הנאשם, ההידרדרות במצבו הנפשי והגופני של הנאשם במהלך תקופת מעצרו הארוכה, ניכרת, ועתידיה להימשך גם במאסרו.

34. עוד לטענת ב"כ הנאשם, על אף שהערכת המסוכנות בעניינו של הנאשם הצביעה על מסוכנות גבוהה, הרי שיש לשים לב לעובדה, כי בטרם עבר הנאשם להתגורר בגפו, בשכונה בה בוצעו העבירות, לא נצפתה מצידו כל התנהגות חריגה או סוטה בבית הוריו, וכי עד לגיל 38 "הצליח בתחכמו המדהים", להסתיר את כל סטיותיו המיניות. זאת, שעה שעל פי המצטייר מהכרעת הדין ומהערכת המסוכנות, מדובר בסוטה מין בעל נטיות פדופיליות וסדיסטיות. ב"כ הנאשם ביקש לציין, כי סירובו של הנאשם לקבל טיפול נובע מכפירתו המוחלטת במעשים.

35. ב"כ הנאשם הגיש מספר פסקי דין, התומכים לטענתו בעונש ההולם שביקש להטיל על מרשו. לטענתו, העונש שביקש ב"כ המאשימה להטיל על הנאשם, כמוהו כ"גזר דין מוות".

דיון והכרעה

36. בבואנו לגזור את דינו של הנאשם לאור תיקון 113 לחוק, המנחה את בית המשפט בהליך גזירת הדין, עלינו להתייחס לסעיף 40ג(ב) לחוק הקובע, כי במידה ובית המשפט הרשיע את הנאשם בכמה עבירות, המהוות "כמה אירועים" (ולא "אירוע אחד" - כנקבע בסעיף 40ג(א) לחוק), על בית המשפט לקבוע מתחם עונש הולם, "לכל אירוע בנפרד", אולם רשאי הוא, לגזור עונש נפרד לכל אירוע ולקבוע את מידת החפיפה בין העונשים או את מידת הצטברותם, או ליתן עונש כולל לכל האירועים.

37. לטעמי, הדרך הנכונה במקרה זה, לאחר קביעת מתחם ראוי לכל אירוע, היא לגזור עונש כולל לכל האירועים יחדיו. זאת משום שעל אף שמדובר מבחינת הגדרת החוק ב"אירועים" נפרדים, עסקינן במסכת נמשכת של מעשים בעלי מאפיינים דומים שנעשו בקרבת זמן זה לזה ובאותו מקום וכן משום שמדובר בכל האירועים בפגיעה בערכים חברתיים דומים או זהים.

מתחם העונש ההולם

הערך החברתי המוגן

38. במקרה שלפנינו הורשע הנאשם במספר עבירות של מעשה סדום, מספר עבירות של מעשים מגונים ושתי עבירות של הדחה בחקירה, בדרך של איומים. הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו ממכלול העבירות, הינם הזכות של אדם בכלל, לשלמות גופו, כבודו ביטחונו וחירותו, ושל קטין, חסר ישע, בפרט. בנוסף, קיים הערך של זכותו של אדם לחירות נפשית ולשלמות נפש. על משמעותו של הערך החברתי המוגן בעבירות מין, ובמיוחד אלה המבוצעות כלפי קטינים כבר עמדנו לאחרונה בפרשת קאיקוב:

"עבירות מין הן מן הקשות והחמורות שבעבירות. הן פוגעות ביסודות החברתיים הבסיסיים ביותר, וחודרות, פשוטו כמשמעו, את מכלול ההגנות של האדם הנפגע. חומרתן מתעצמת מאוד עת

הן מבוצעות כנגד קטינים או קטינות. המקרה דנן, הוא לדאבת הלב חמור ככל תיק אחר בתחום זה; ראשית, חמור הוא ביותר לנפגעת עצמה. לאחר מכן, הוא חמור ביותר עבור המעגל המשפחתי והחברתי העוטף את הנפגעת. בנוסף, הוא חמור ביותר עבור החברה בכללה, שאחד מגדריה הנורמטיביים היסודיים נפרץ, נמערך ונדרס ברגל גסה ובידיים חומדות. ביצוען של עבירות מין אינו אך אקט פיזי כלפי מאן דהוא; אלו הן עבירות המחרבות עקרונות יסוד, פוגעות קשות באבני הפינה הראשונות, הפשוטות והאינטואיטיביות ביותר של חברה אנושית, אבני פינה שעליהן אין חולק ואין עורר, והן בגדר מושכלות יסוד החקוקים עלי ספר ועלי ליבות בני האדם באשר הם."

באשר למשמעותה הפוגענית במיוחד של עבירות המין, בכלל, והיחס המחמיר המתבקש כלפיהם במסגרת הענישה, בפרט, כבר נאמר לא אחת, בפסיקת בית המשפט העליון, כי:

"הניצול המיני של הזולת בדרך של כפייה, או תוך אי התחשבות בהעדר הסכמה הוא אחת התופעות הקשות והפוגעניות ביותר בביטחוננו הגופני והנפשי של הפרט, ובשלום הציבור ככלל. הפגיעה המינית העבריינית פולשת לגופו ולנפשו של הקרבן, והורסת בו חלקה טובה. היא מבזה את עצמיותו, ופוגעת באינטימיות ובאוטונומיה המקודשת של גופו. היא משקפת את השתלטות החזק והברוטאלי על החלש וחסר האונים. היא מצריכה התערבות ממשית של מערכות החוק והמשפט כדי להגן על קרבנות עבריינות המין בפועל ובפוטנציה." (ע"פ 9994/07 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 11.8.08)).

ערך מוסף של חומרה, נודע לעבירות מין המבוצעות כלפי קטינים, עליהם מבקשת החברה להגן הגנה יתרה: "כאשר מדובר בגזירת הדין בתיקי עבירות מין, אחד השיקולים שעל בית המשפט להביא בחשבון הוא הרצון להגן על ערכים חברתיים ובראש ובראשונה שלום הגופני והנפשי של קטינים וחסרי ישע. העונש צריך לשקף את סלידתה של החברה מהמעשים ולהרתיע עבריינים פוטנציאליים אחרים." (ע"פ 1385/06 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 6.4.09)).

מידת הפגיעה בערך החברתי המוגן

39. מידת הפגיעה, בכלל האירועים בענייננו, בערכים החברתיים המוגנים שפרטתי לעיל, היא פגיעה ממשית וחמורה. כל שכן, כשמדובר בפגיעה מצד מבוגר כלפי קטינים. ובעיקר, כשמדובר בקטינים, למטה מגיל 13. בנוסף, מדובר בפגיעה "קבוצתית" בערכים החברתיים. לא מדובר בקורבן בודד, אלא בקבוצת ילדים, קטינים, שנפגעו ביחד ולחוד.

40. משמעות "מידת הפגיעה" נלמדת כידוע, גם מתסקירי נפגעי העבירה. התסקירים שפורטו לעיל, מצביעים ללא כל ספק על פגיעה משמעותית בהווה ובעבר של הקורבנות וצפויה להתבטא גם בעתידם. המדובר גם, בפגיעה בביטחונם האישי של הקטינים, באמון שלהם בסביבה, בנוסף לצלקות הרגשיות שגרמו להם המעשים עצמם. לאותן פגיעות, צפויות השלכות עתידיות, שלא ניתן לאמוד כיום את מידתן ואת נזקיהן הן על אורח חייהם כבוגרים, הן על התפקוד הלימודי והמשפחתי בחיי היומיום ועד להתבגרותם, הן על התפקוד המיני והזוגי, הן על קשרי הנישואים לאחר שיתבגרו והן על תפקודם כהורים, לעתיד לבוא. בהקשרם של קורבנות העבירה דנן, מדובר בפגיעה מועצמת, שכן הם שייכים לקהילה חרדית, סגורה, בעלת ערכים דתיים ושמרניים, שבה, עצם העיסוק במיניות הוא טאבו. בנוסף, על פי הנורמות המקובלות בקהילה זו, לעצם היותו של ילד קורבן לעבירת מין, יש, למרבה הצער, השלכה שלילית על יחס הקהילה אליו, על שידוכים עתידיים שלו ואף על סיכויי ההשתדכות של אחיו ואחיותיו. המדובר בנושא, שבסביבת החיים החרדית יש לו חשיבות מרכזית. עובדה זו, שאינה תלויה בקורבנות העבירה, אלא בסביבה בה הם חיים, עלולה לגרום להם לסבל נוסף, מעבר לסבל האישי והמשפחתי.

מדיניות הענישה הנהוגה

41. המרכיב של מדיניות הענישה הנהוגה מתייחס בעיקרו לרמת הענישה הנהוגה לגבי מקרים דומים ולגבי עבירות מן הסוג הנדון, ככל שנדונו בבית המשפט העליון ובבתי משפט אחרים. רכיב זה וגם עקרון ההלימה העומד במרכזו של תיקון 113, מחייבים להתייחס גם לעונש המירבי הקבוע בדין לעבירות בהן הורשע הנאשם. עבירת מעשה סדום לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) לחוק, נושאת עונש מירבי של 16 שנות מאסר. עבירת המעשה המגונה, לפי סעיף 348(ב) לחוק נושאת עונש מירבי של 10 שנות מאסר ועבירת ההדחה בחקירה, לפי סעיף 245(ב) לחוק, נושאת לצידה עונש מירבי של 7 שנות מאסר.
42. לגבי רמת הענישה הנהוגה, הדוגמא היחידה לענישה שהציג בא כוח המאשימה היא, כאמור, גזר הדין בעניין קאיקוב, שניתן על ידי מותב ביום 27.2.13. באותה פרשה, הנאשם, שהיה כבן 40 בעת ביצוע העבירה, אב לחמישה ילדים, המשתתף לקהילה חרדית, הורשע בביצוע עבירת אינוס בילדה בת 8, שאף היא משתייכת למגזר החרדי במקלט הסמוך לביתה ונדון ל-13 שנות מאסר בפועל, לאחר ניהול הוכחות. באותו עניין נקבע טווח ענישה לעבירה היחידה של אינוס קטינה, בנסיבותיה, בין 10 ל-16 שנות מאסר. מנגד, הציג בא כוח הנאשם שלושה תקדימים, הרלבנטיים לטענתו לעניינו: א. תפ"ח 37366-05-11 מדינת ישראל נ' סאלח (ח"י) מיום 10.7.2012. באותו מקרה, דובר בנאשם שהורשע על פי הודאתו במספר עבירות של מעשה סדום בקטין שטרם מלאו לו 14 ועבירה של מעשה מגונה. באותו עניין, בשונה מעניינו, העונש שנגזר על הנאשם - 10 שנות מאסר - נגזר במסגרת הסדר טווח שבין 7 ל-11 שנות מאסר, שאליו הגיעו הצדדים. לדידי, מאחר שמדובר בעונש שנגזר בגדרי הסדר, לא ניתן להקיש ממנו לעניינו.
- ב. תפ"ח 13412-01-12 מדינת ישראל נ' פלוני (נצי) מיום 13.1.2013. באותו מקרה, דובר בנאשם, רווק כבן 24, בן לעדה החרדית, שהורשע במסגרת הסדר טיעון בסדרה של מעשי סדום בנסיבות מחמירות, מעשה סדום תוך גרימת חבלה והתעללות, מעשים מגונים בנסיבות אינוס, תקיפת קטין על ידי אחראי, תקיפה ואיומים. כל העבירות שיוחסו לנאשם בוצעו כלפי קורבן אחד, קטין יליד 7.9.97 בפנימייה בו לימד הנאשם. באותו תיק, לא הייתה הסכמה לגבי העונש ובית המשפט קבע, כי טווח הענישה ההולם למכלול העבירות נע בין 6 ל-15 שנות מאסר וגזר על הנאשם 8 שנות מאסר בפועל. אצל אותו נאשם אובחנה סטייה מינית היבופילית - הומוסקסואלית וכן אובחנו קווי אישיות פדופילים וסדיסטיים.
- ג. תפ"ח 32518-02-11 מדינת ישראל נ' פינס (פורסם בנבו, 18.3.2013), ניתן במותב זה. באותו עניין, הורשע הנאשם בשני אישומים. הראשון, אינוס קטינה שטרם מלאו לה 14, שלא בהסכמתה החופשית, תוך ניצול מצבה וגרימת חבלה גופנית וכן, מעשה סדום באותה קטינה, בנסיבות זהות. המדובר במעשה אינוס אכזרי ומתמשך שבוצע כלפי ילדה בעלת מוגבלות שכלית, בתא השירותים של בית קפה. בשני המקרים הייתה חדירה מלאה של איבר המין לפי הטבעת. השני, מעשה מגונה בקטינה שטרם מלאו לה 14 שלא בהסכמתה החופשית. מדובר בקטינה שהייתה שכנתו של הנאשם, והאירוע התרחש בגינה ציבורית סמוכה. המעשה כלל את הפשטת הקטינה, חיכוך איבר מינו של הנאשם בחלקים שונים של גופה, כולל ישבנה, וכן ניסיון לאלצה לבצע בנאשם מין אוראלי. בנוסף, הורשע הנאשם בעבירה של אחזקת נכס שהושג בפשע. על אותו נאשם גזרנו 15 שנות מאסר בפועל. באותו עניין קבענו כי מתחם הענישה ההולם לגבי ביצוע מעשה האינוס בנסיבותיו נע בין 11 ל-18 שנות מאסר ואילו המתחם לגבי המעשה המגונה קבענו טווח הנע בין 12 ל-30 חודשי מאסר.
43. בנוסף לפסיקה שהוגשה על ידי הצדדים, ראויים לציון מספר פסקי דין המתייחסים לעבירות שבוצעו בנסיבות דומות.

- א. ת"פ (חיפה) 17/97 מדינת ישראל נ' חוטה (פורסם בנבו, 6.5.1998) - בו הורשע הנאשם, שהיה מתנדב במקווה טהרה, על פי הודייתו, בביצוע מעשי סדום בשני קטינים אחים, ובניסיון לביצוע מעשי סדום בקטין שלישי, שטרם מלאו להם 14 שנה. כדי לבצע את זממו בקטינים, ניסה תחילה להתחבב עליהם, בכך שנתן להם פירות וירקות וממתקים. בהמשך, הציע להם לבוא עמו לבוא למקווה כדי לסייע לו בעבודות הניקיון ולצורך זה הציע להם תשלום כספי. באותו עניין דובר בעבירות של מעשה סדום שכללו החדרת איבר מינו של הנאשם לפי הטבעת של הקטינים, תוך התנגדותם. הנאשם הודה בעובדות כתב האישום ובית המשפט המחוזי, גזר עליו 8 שנות מאסר בפועל.
- ב. תפ"ח (מרכז) 18383-01-09 מדינת ישראל נ' פייקג (פורסם בנבו, 29.11.2009) - הנאשם, שגר ועבד בתקופה הרלוונטית בישיבה בפתח תקווה, הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן בשני מעשי סדום ומעשה מגונה שביצע בשני אחים. המעשים בוצעו בתקופה שבין שנת 2008 ועד תחילת שנת 2009, כשהאחים הגיעו בשעות אחר הצהריים לחדרו של הנאשם בישיבה, שם היה מלמד אותם תורה, מעביר להם חוגים ונותן להם פרסים. בית המשפט המחוזי גזר על הנאשם 13 שנות מאסר בפועל.
- ג. ע"פ 157/88 מד"י נ' אבו ניע, מב(4), 599 - בית המשפט העליון קיבל את ערעור המדינה על קולת העונש שהוטל על המשיב, שהואשם בביצוע מעשי סדום ומעשים מגונים בקטינים. בית המשפט העליון החמיר בעונשו של המשיב וגזר עליו 4.5 שנות מאסר בפועל, במקום 3 שנות מאסר בפועל שהוטל עליו בבית המשפט המחוזי בנצרת. בית המשפט העליון התייחס בגזר דינו בין היתר, לכך שהטיפול בפדופיליה בה לוקה הנאשם הוא קשה מאוד, והסיכויים לרפאה מועטים. לפיכך, ניתן דגש להגנה על הקטינים, קורבנות המעשה. זאת, על אף חוות דעת פסיכיאטר שהוגשה בעניינו של הנאשם, שהצביעה על כך שהעבירות שביצע נובעות מפגם באישיותו, פגם, ששורשיו בילדותו המוקדמת בבית הוריו ואשר בעטיו פיתח את סטייתו המינית המופנית כלפי קטינים ואשר גרס, כי המאסר אינו תרופה לליקוי וכי יש לנסות לרפא את הנאשם באמצעות פסיכותרפיה ובעזרת תרופות.
- ד. ע"פ 3055/90 סאמארה ואחי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 21.10.91) - באותו מקרה הורשעו שני המערערים בביצוע מעשי סדום בקטינים, בנסיבות מחמירות בצוותא. במקרה האחד דובר בקטין בן 17 ובמקרה האחר, בקטין בן 16 וחצי. המערערים, בעלי עבר פלילי עשיר בעבירות שונות. בית המשפט המחוזי גזר על כל אחד מהם, בגין שני המעשים, 20 שנות מאסר לריצוי בפועל. המערערים ערערו על חומרת העונש, שלטענתם מופלג בחומרתו. בית המשפט העליון דחה את הערעור ובחר שלא להתערב בעונש.
- ה. ע"פ 9012/08 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 23.1.2012) - ערעור על פסק דין של בית המשפט המחוזי שהרשיע את המערער, שהוא קטין, בביצוע עבירות של מעשה מגונה, בביצוע מעשה סדום בכוח בקטין ובשלושה ניסיונות לביצוע מעשה סדום בכוח. על המערער נגזרו 12 שנות מאסר בפועל. בית המשפט העליון, דחה את ערעורו של המערער על גזר הדין וקבע, כי על אף שתקופת המאסר ארוכה, דרך ההתמודדות עם עבריינות מסוג זה היא בין היתר בהטלת עונשים ממשיים.
44. סקירת פסקי הדין לעיל, על אף שאין המדובר בפסיקה ממצה, מלמדת כי מדיניות הענישה הנוהגת לגבי עבירות של מעשי סדום בקטינים נעה על פני מנעד רחב, ומושפעת מנסיבות כל מקרה, ממספר העבירות והאירועים, מכמות הקורבנות ומגילם. יחד עם זאת, ניתן ללמוד, כי הענישה מן השנים האחרונות, מתאפיינת בגישה מחמירה יותר, במיוחד כשלא הייתה הודיה וחרטה מצידו של הנאשם ולא החל הליך טיפולי. במקרים אלה, התאפיינה הענישה בגזירת עונשי מאסר בפועל מעל ל-10 שנים, גם כאשר מדובר במקרה אחד.

45. באשר לעבירות של מעשה מגונה בקטין לפי סעיף 348(ב) קיימת פסיקה מגוונת. ראוי לציון בעניין זה רע"פ 6779/12 פלוני נ' מדינת ישראל, מיום 13.11.12, שבגדרו נדחתה בקשת רשות ערעור של המבקש על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז. בפסק הדין נדחה ערעורו של המבקש על הרשעתו על ידי בית משפט השלום בפתח תקווה, לאחר ניהול הוכחות, בשורה של מעשים מגונים בקטינים ועל גזר הדין, שבגדרו הוטלו עליו 40 חודשי מאסר בפועל. באותה פרשה, הורשע המבקש בכך שנהג ללכת למקוואות בישוב אלעד ובמהלך הטבילה בהם, במספר רב של פעמים, נהג להתחכך, כשהוא עירום, בקטינים בגילאי 12-13 שנים, שנמצאו באותה העת במקווה כשהם רוחצים בעירום, לשם גירוי וסיפוק מיני. בנוסף, הורשע בכך שבמהלך עבודתו כמחנך וכמורה לתלמידי כיתות א'-ד' בבית ספר לבנים, היה קורא לאחד מתלמידיו בשעות הלימודים, נצמד אליו, מרים אותו ומכניס את ידו בין רגליו כשהוא נוגע באיבר מינו של התלמיד. בנוסף, נהג ללטף את ישבנו ולהתחכך בו, לצורך גירוי מיני.

נסיבות הקשורות בביצוע העבירה
46. תחילה יוער, כי בניגוד לדרך בה הציג ב"כ המאשימה את הליך גזירת הדין, כאשר הציע מתחם המתייחס גם לנסיבות האישיות של הנאשם, תיקון 113 לחוק, קובע מפורשות, כי מתחם הענישה שיש לקבוע, נגזר מן הערך החברתי המוגן וממידת הפגיעה בו, ממידת אשמו של הנאשם, תוך התחשבות בנסיבות ביצוע העבירה ובמדיניות הענישה הנוהגת - סעיף 40ג(א) לחוק. הנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, הכוללות את נסיבותיו האישיות של הנאשם, נבחנות רק לאחר מכן, בשלב גזירת העונש, ומשמשות לקביעת העונש בתוך המתחם ולא לקביעת המתחם עצמו. הנסיבות הקשורות לביצוע העבירה מתחלקות לנסיבות לחומרה, לנסיבות לקולא ולנסיבות בעלות משמעות ניטרלית. רשימת אותן נסיבות מפורטת בסעיף 40ט(א) לחוק.

נסיבות לחומרה
47. א. התכנון שקדם לביצוע העבירה:
לטעמי, כפי שטען ב"כ המאשימה, ניתן לייחס למעשיו של הנאשם תכנון מוקדם. מעשיו של הנאשם לא היו מעשים נקודתיים בקורבן בודד, אלא במספר ילדים, באופן קבוצתי. הנאשם השתמש בחלוקת ממתקים ו"זהבים" לילדים, על מנת לפתותם לבוא לביתו וכן הציג בפניהם סרטים. בנוסף, השימוש במשחק התמים לכאורה, של "שיווי המשקל", שהיה בו כדי להשקיט את חרדותיהם של הילדים, הוביל בהמשך למשחקים המיניים בהם חפץ הנאשם. נסיבה זו, מגבירה את חומרת מעשי העבירה ואת אשמו של הנאשם.

ב. חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירה:
כפי שצינו בסעיף 179 להכרעת הדין: "...כעולה מעדויות הילדים במעשים היו מעורבים באופן פעיל גם מבוגרים אחרים שנכחו במקום, סייעו לנאשם ואולי אף הפעילו אותו, אף שהנאשם מכחיש זאת ויתכן שיש גם בכך כדי להסביר את הפער בין יכולותיו הקוגניטיביות לבין אופיים ותחכומם של המעשים". אולם, על פי העובדות שהוכחו במסגרת שמיעת הראיות, חלקו של הנאשם בביצוע העבירות לא היה יחסי כלל, והוא היה כאמור, המבצע העיקרי. עובדות האישום השני של כתב האישום מתארות, כי הנאשם הוא זה שהורה לשני מבוגרים נוספים, אחרים, שנכחו במקום, להסריט את שי וחבריו, בעודם עירומים. אותם אנשים, שזהותם אינה ידועה לבית המשפט, הביטו בילדים בזמן שהנאשם החזיר מקלות לפי הטבעת שלהם. היינו, הנאשם דווקא תואר כצד הדומיננטי אל מול האנשים האחרים.

ג. הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה:
על אף מוזרות ואישיותו הייחודית של הנאשם, לא התרשמת, לכל אורך ההליך, כי הנאשם לא היה מודע לנזק החמור והמשמעותי שצפוי היה להיגרם עקב ביצוע העבירות, נזק שפורט בהרחבה לעיל. יתרה מכך, העובדה שהנאשם בחר לאיים על קורבנותיו שלא יגלו להוריהם את מעשיו, כפי שהוכח לגבי שניים מהם, מלמדת כי הבין היטב את חומרת העבירות ומכאן, שאין יסוד לקבוע כי לא הבין גם את הנזק שצפוי היה להיגרם מהן.

ד. הנזק שנגרם מביצוע העבירה:
כפי שפרטתי לעיל במסגרת הדיון בפגיעה בערכים המוגנים, הנזק המוחשי והממשי לקורבנות העבירה, בא לידי ביטוי בין היתר, בתסקירי קורבנות העבירה ובעדות אביו של ב.מ.. מעבר לכך, מדובר בנזק הטבוע בעבירות אלו מעצם טיבן ומפגיעתן בגופם ובנפשם הרכה של הילדים. מדובר בנזק המשליך על ההווה ועל עתידם של הקורבנות. מעבר לכך, המדובר בנזק המכוון ליותר מקורבן אחד. על פי ממצאי הכרעת הדין, למעשי הנאשם היו שלושה קורבנות ספציפיים הידועים למאשימה וכן מספר ילדים נוספים שזהותם אינה ידועה.

ה. הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה:
ב"כ הנאשם טען, כי הנאשם בעל אישיות ילדותית ולא מפותחת, החסר עניין חברתי בבוגרים, חסר כישורי חיים בסיסיים ליצירת יחסים בינאישיים ומכאן, תחושתו של הנאשם כי ילדים הם "...פרטנרים לגיטימיים ושווים לו". לפיכך לטענתו, אין לייחס למעשיו של הנאשם את אותה החומרה שניתן לייחס למעשים דומים שמבצע מבוגר "רגיל". מנגד, ב"כ המאשימה, הדגיש את ניצולו של הנאשם, המבוגר, את כוחו ככזה, למול הילדים שרואים בו בוגר ומפחדים ממנו. טענותיו של ב"כ הנאשם יכלו היו להיות מוצדקות, אם מעשיו של הנאשם היו נגמרים במשחקים לגיטימיים עם הילדים ובכך היו "פרטנרים לגיטימיים ושווים". אולם, המעשים נעשו תוך ניצול פער הגילאים בינו לבין הילדים. בניגוד לטענה כי הילדים פרטנרים שווים, מדובר בפרטנרים חלשים ותמימים לעומת הנאשם. יחד עם זאת, אין להתעלם מן הנתון העולה מן הראיות, שלנאשם מאפיינים ילדותיים בולטים באישיותו, וכי בשל מאפיינים אלה, קל היה לו ליצור קשר עם ילדים, יותר מאשר עם מבוגרים ואלה סיפקו אצלו גם צרכים חברתיים וגם צרכים מיניים.

ו. ניצול לרעה של כוחו או מעמדו של הנאשם או של יחסיו עם נפגע העבירה:
אכן, כפי שטען ב"כ הנאשם, לא יוחסו לנאשם מעשי אלימות או שימוש בכוח בעת ביצוע העבירות. אולם בהקשר לנסיבה זו, בולט "ניצולו" של הנאשם את גילו וכוחו הנפשי והפיזי על הילדים. ניצולו של הנאשם את תמימותם של הילדים, ילדים שבאו לביתו על מנת לשחק ולקבל ממתקים, ולבסוף הפכו לקורבנותיו. ילדים, שבשל רכותם וחוסר ניסיונם, כל איום פעוט הוא משמעותי וממשי עבורם. הנאשם ניצל את יחסיו עם הילדים, שראו בביתו ככתובת לקבלת "דברים טובים" - לצפות בסרטים, לאכול ממתקים, לשחק במשחקי שיווי המשקל ולקבל "זהבים", והנאשם ניצל זאת ועשה שימוש בתמימותם כדי לפגוע בהם פגיעות מיניות קשות.

נסיבות לקולא

48. קשה לאתר בענייננו נסיבות ממשיות לקולא הקשורות לביצוע העבירה והמנויות בסעיפים 40ט(א)-(6)-(9), לא הובאו ראיות ממשיות לגבי חוסר יכולתו של הנאשם להבין את הפסול שבמעשיו או את משמעות המעשים וכל התסקירים וחוות הדעת, כולל אלה שהוגשו מטעם ההגנה, לא חלקו על כך שבוחן המציאות של הנאשם היה תקין. בנוסף, לא נמצאו ראיות לכך שהייתה פגימה ביכולתו של הנאשם להימנע מן המעשים או לשלוט בהם, זולת התפתות ליצרו המיני. בנוסף, גם לא הוצבע על מצוקה ספציפית, נפשית, של הנאשם, למעט העובדה שהוא סובל מהפרעות אכילה והוא בעל מוזרות התנהגותית. אולם, למצוקה זו אין ולא יכול להיות, קשר סיבתי לביצוע עבירות המין בהן הורשע. כמו-כן, לא מתקיימת קרבה לאחד הסייגים לאחריות הפלילית, האמורים בסימן בי לפרק ה1 לחוק העונשין.
- נסיבות נייטרליות
- הנסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה
49. כאמור, הנאשם מכחיש עד היום את ביצוע המעשים ומכאן שאף לא נתן להם הסבר. הסיבה היחידה הניתנת להסקה מן המעשים עצמם, היא הצורך שלו לספק את חשקיו המיניים. זאת, תוך ניצול יכולתו להתחבב על הילדים ולסקרן אותם על מנת שיבואו לביתו. מכאן, שמדובר בנסיבה לחומרה.
- מתחם העונש ההולם
50. כפי שצוין לעיל, מתחם הענישה ההולם, צריך בענייניו להיקבע לגבי כל אירוע בנפרד, תוך התחשבות בערכים המוגנים בהם פגע הנאשם, ביחס לכל אחד מקורבנותיו וממידת הפגיעה בהם. לפיכך, שקלול הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, טיבם של הערכים המוגנים והפגיעה בהם, מידת אשמו של הנאשם ורמת הענישה הנוהגת, הובילו אותי לכלל מסקנה, כי מתחם הענישה הראוי לגבי האירועים בהן הורשע הנאשם, ביחס לשלושת הקטינים - ב.מ. שי ו-די, עבירות הכוללות החדרת אצבעות או חפצים לפי הטבעת שלהם, מעבר לשאר המעשים המיניים, כשאליהם מצטרפות עבירות ההדחה בחקירה בדרך של איומים של שי ושל די, הוא מתחם הנע בין 8 ל- 16 שנות מאסר בפועל, לכל אירוע.
51. אשר למספר עבירות של מעשה מגונה בקטין, בהן הורשע הנאשם כלפי "ילדים אחרים שנכחו בביתו" (סעיף 197 להכרעת הדין), מתחם העונש ההולם לטעמי, לגבי מכלול האירועים, הוא מתחם הנע בין 6 ל- 10 שנות מאסר בפועל. חריגה ממתחם העונש ההולם
52. בשלב זה של קביעת מתווה הענישה, יש לשקול האם במכלול האירועים שלפנינו, קיימים שיקולים המצדיקים חריגה ממתחם העונש ההולם, שנקבע לעיל. מחד, האם קיימים שיקולים לקולא - היינו שיקולי שיקום. מאידך, האם קיימים שיקולים לחומרה, היינו שיקולים של הגנה על שלום הציבור.
53. לפי הוראת המחוקק, היה ומצא בית המשפט כי "...הנאשם השתקם או יש סיכוי של ממש שישתקם, רשאי הוא לחרוג ממתחם העונש ההולם...וכן להורות על נקיטת אמצעי שיקומי כלפי הנאשם..." (סעיף 40ד(א) לחוק). בענייננו, אין מחלוקת כי לא הוצגה כל ראיה, המצביעה על שיקומו של הנאשם. ההפך הוא הנכון, הנאשם עומד על הכחשתו את העבירות בהן הורשע. הנאשם כלל לא הביע רצון או צורך בקבלת סיוע בשיקומו. אולם, כפי שקבע המחוקק, שיקול השיקום הינו שיקול לקולא בלבד ולכן אין בשיקול זה, כדי לחרוג ממתחם העונש ההולם.

54. באשר לחריגה מן המתחם לחומרה, נקבע כי במידה ומצא בית המשפט, כי "...יש חשש ממשי שהנאשם יחזור ויבצע עבירות, וכי החמרה בעונשו והרחקתו מהציבור נדרשות כדי להגן על שלום הציבור, רשאי הוא לחרוג ממתחם העונש ההולם, ובלבד שלא יהיה בעונש שיקבע משום החמרה ניכרת..." (סעיף 40 לחוק). המחוקק מוסיף, כי בית משפט לא יקבע כך, אלא אם הנאשם בעל עבר פלילי משמעותי או אם הוצגה לו חוות דעת מקצועית. בענייננו, אכן הוגשה חוות דעת מטעם המרכז להערכת מסוכנות, המעריכה את מסוכנותו של הנאשם כרמת מסוכנות "גבוהה". יחד עם זאת, קביעה זו לשעצמה אינה מצדיקה לטעמי חריגה מהרף העליון של המתחמים המוצעים לגבי עבירות המין. זאת במיוחד משום שלנאשם אין עבר פלילי קודם בתחום עבירות המין. ראו בנדון בעניין פינס (בפסקה 19 לגזר הדין). קביעת העונש בתוך המתחם

55. קביעת העונש הסופי, שיוטל על הנאשם, תיקבע על ידי בית המשפט, בהתחשב במספר נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, נסיבות נוספות אם קיימות ושיקולי הרתעה.

56. נבחן תחילה בענייננו, את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה הרלוונטיות בענייננו, המפורטות בסעיף 40א לחוק: א. הפגיעה של העונש בנאשם:

לטעמי, הטלת עונש מאסר ממושך לנאשם, שאכן התגלה בחריגותו - איש קטן מימדים, כחוש, עם בעיות אכילה, בעל חשיבה דלה, שלא ניכר כל סימן כי ביכולתו להגן על עצמו מפני התנכלויות או פגיעה מצד מבוגרים - אכן עשויה לפגוע בנאשם פגיעה משמעותית. נראה כי הנאשם, אשר לא יצר כל קשר חברתי במסגרת כותלי בית הסוהר, עשוי לסבול מהצקות בסביבתו ובייחוד לאור המיוחס לו. גם בעיות האכילה, עשויות להיות בעלות השפעה משמעותית על מצבו הפיזי והבריאותי של הנאשם. השפעות כאלו, שלא ניתן להתעלם מהן.

ב"כ הנאשם הגיש במסגרת דיון הטיעונים לעונש, חוות דעת מטעם פסיכיאטר של שירות בתי הסוהר, ד"ר משה איזק מיום 9.11.2010. בין היתר צוין בחוות הדעת, כי מאז פתיחת ההליכים המשפטיים נגד הנאשם, הוא ירד במשקל מ- 44 ק"ג ל- 36 ק"ג וכי מבחינה קלינית, הנאשם סובל מקהקסיה קשה (רזון קיצוני). כמו כן, התרשם ד"ר איזק מניוון כללי של כל שרירי הגוף, בית חזה צנום מאוד, צלעות בולטות וגפיים כמקלות והוסיף "...המראה הכללי של גופו מזכיר את משוחררי מחנות הריכוז". מנגד, ב"כ המאשימה ציין כי מדובר בחוות דעת יחידה, מתוך מספר חוות דעת שניתנו במסגרת שירות בתי הסוהר, וקיימות חוות דעת אחרות, הקובעות דווקא כי מצבו של הנאשם השתפר והוא החל מסתגל לתנאים בבית המאסר. יחד עם זאת יש לטעמי לתת משקל לא מבוטל לאותה חוות דעת שהוכנה ע"י גורם רשמי של שירות בתי הסוהר ושהיא אינה חוות דעת "מוזמנת מטעם", לצורך הערכת הפגיעה הצפויה לנאשם בנסיבות מאסרו.

ב. הפגיעה של העונש במשפחתו של הנאשם:

אין מחלוקת כי הפגיעה של משפחת הנאשם, היא פגיעה לא קלה. המשפחה ליוותה את הנאשם בהליך הפלילי שהתנהל נגדו, דואגת למצבו הפיזי לאור היותו קטן מימדים, חלש ובעל בעיות אכילה. גם ב"כ המאשימה ציין בטיעונו לעונש, כי זו הנסיבה היחידה לטעמו, המאפשרת תנועה בתוך המתחם, לאור היות משפחתו, שבורה ובשל ניסיונותיה לתמוך בנאשם. זאת, בצירוף העובדה שגם למשפחה קשיים משל עצמה, כגון מצבם הנפשי של אחרים במשפחה.

ג. נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו, וחזרתו למוטב או מאמציו לחזור למוטב:

במקרה שלפנינו כאמור, הנאשם עומד על הכחשתו לגבי העבירות בהן נקבעה אשמתו. הנאשם אינו נוטל כל אחריות על מעשיו ואינו מביע כל סימן או מאמץ, לרצונו לחזור למוטב.

ד. מאמצי הנאשם לתיקון תוצאות העבירה ולפיצוי על הנזק שנגרם בשלה: הנאשם לא הביע נכונות לתקן את תוצאות העבירה. בנוסף, לא הביע כל רצון לפצות את קורבנותיו, הקטינים והתמימים. ההיפך הוא. הנאשם עומד על כך שכל מעשיו, מסתכמים במעשים טובים, במשחק ובהנאה עם הילדים.

ה. נסיבות חיים קשות של הנאשם שהיתה להן השפעה על ביצוע מעשה העבירה: הנאשם גדל במשפחה מרובת ילדים, חרדית, לצד אחים נוספים הסובלים מבעיות על רקע אורגני ו/או נפשי. בנוסף, סבל מלקויות למידה, למד במסגרת בית ספר לחינוך מיוחד, סבל מהצקות והיה מנודה מבחינה חברתית. זאת ועוד, לאור בעיות האכילה, הוכר הנאשם כנכה מטעם הביטוח הלאומי. כל אלו, אכן נכנסים בגדר נסיבות חיים, לא קלות, של הנאשם.

ו. עברו הפלילי של הנאשם או העדרו: העדר עבר פלילי לנאשם, היא אכן נסיבה שיש בה כדי להיזקק לזכותו של הנאשם.

57. אשר לנסיבות נוספות, להשקפת, לא קיימות נסיבות נוספות, הן כאלו הקשורות בביצוע העבירה והן כאלו שאינן, מעבר לאלו שפורטו לעיל, שיש להתייחס אליהן במסגרת הליך גזירת הדין.

שיקולי הרתעה

58. במהלך גזירת העונש, בית המשפט רשאי להתחשב בשיקולי הרתעה בתוך מתחם העונש שנקבע, ולא לחרוג ממנו. בין שיקולי ההרתעה, הרתעה אישית של הנאשם מפני ביצוע עבירה נוספת, או הרתעת הרבים, מפני ביצוע עבירות, מהסוג שביצע הנאשם.

59. בענייננו, הן שיקולי ההרתעה האישית והן שיקולי הרתעת הרבים מהווים שיקול בקביעת העונש בתוך המתחם. כאשר מדובר בסדרת עבירות, כלפי קבוצת קורבנות, קטינים ותמימים, מצד מבוגר, בחדרי חדרים, תוך פיתויים ואיומים. עבירות חמורות אלו, אכן מצריכות ענישה אשר תביא להרתעת הרבים מלבצען. אולם יודגש, כי שיקולים אלו כמצוות המחוקק, מקבלים משמעות משנית ואין להם השפעה על חריגה מהמתחם, והם מהווים שיקול, רק במסגרת קביעת העונש בתוך המתחם.

העונש הקונקרטי וריבוי עבירות ואירועים

60. בסיומו של ההליך, מאחר ומדובר בכמה עבירות המהוות כמה אירועים, שכאמור קבעתי לכל אחד מהם מתחם שונה של ענישה, רשאי בית המשפט "...לגזור עונש נפרד לכל אירוע או עונש כולל לכל האירועים" (סעיף 40 יג (ב) לחוק). בגזרו עונש כולל כאמור למספר עבירות המהוות מספר אירועים, כבענייננו, "יתחשב בית המשפט, בין השאר, במספר העבירות, בתדירותן ובזיקה ביניהן, וישמור על יחס הולם בין חומרת מכלול המעשים ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג העונש, ואם גזר עונש מאסר — לבין תקופת המאסר שעל הנאשם לשאת" (סעיף 40 יג (ג) לחוק). לעמדת, במקרה זה לאור הדימיון והזיקה הקרובה בין האירועים נשוא העבירות מבחינת מאפייניהם ונסיבותיהם, כולל העיתוי, המיקום ושיטת הביצוע וכן הפגיעה הדומה באותם ערכים מוגנים, יש לגזור עונש כולל לכל האירועים, במסגרת המתחמים שהוצגו לעיל. זאת תוך התחשבות במכלול הנסיבות, כולל הפגיעה הקשה במיוחד של עונש המאסר הממושך בנאשם בשל מצבו הגופני, מחד, והחומרה המצטברת של מעשיו, ריבוי הנפגעים ועצמת הפגיעה בקרבנות העבירה,

מאידך. לפיכך אציע לחברי לגזור על הנאשם עונש כולל של 15 שנות מאסר בפועל. זאת בנוסף לעונשי מאסר על תנאי ולפסיקת פיצוי למתלוננים.

61. יוער, על פי עמדתו של ב"כ המאשימה בטיעונו לעונש, יש לצבור את המתחמים שייקבעו לכל אירוע בו הורשע הנאשם זה לזה, ולגזור בתוך כל מתחם את העונש בקרבת הרף הגבוה שלו, כך יוצא, שעונשו של הנאשם בגין מכלול האירועים יתקרב לכ-40 שנות מאסר בפועל. זהו עונש החורג באופן לא מידתי מרמת הענישה הנוהגת והראויה. לטעמי, עמדה זו שהציג המאשימה אינה עולה בקנה אחד עם מגמת המחוקק העומדת ביסוד תיקון 113 לחוק. התיקון התכוון, להשקפתי, להבנות את דרך הענישה, תוך שימוש בפרמטרים אחידים, וכן להביא, על פני ציר הזמן, להאחדה מירבית של הענישה בגין עבירות זהות, הדומות בנסיבות ביצוען. זאת, תוך שמירה על עקרון הענישה האינדיווידואלית לצד קביעת עקרון ההלימה כעקרון השולט בכיפה. אולם, לעמדתי, כוונת המחוקק בתיקון לא הייתה להביא להחמרה קיצונית ובלתי מידתית בענישה, תוך התנתקות חדה מרמת הענישה הנוהגת, גישה המשתקפת מעמדתו של ב"כ המאשימה בעניינו. סוף דבר

62. בגין מכלול האירועים והעבירות בהם הורשע הנאשם בתיק זה אציע לחבריי להשית על הנאשם את העונשים הבאים: א. 15 שנות מאסר בפועל, בקיזוז ימי מעצרו (בימים 22.10.2010-25.10.2010, 22.10.2010-19.12.2010, 31.10.2010 ומיום 31.7.2011 ועד היום).

ב. 3 שנות מאסר על תנאי, שלא יעבור תוך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר, עבירת מין כלשהי.

ג. 2 שנות מאסר על תנאי, שלא יעבור תוך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר, עבירת של הדחה בחקירה או עבירה של אימים.

ד. פיצוי קורבנות העבירה ב.מ. שי ו-די 10,000 ₪, כל אחד, שישולמו ב- 20 תשלומים שווים ורצופים, החל מיום 1.7.2013.

כבוד אב"ד, השופט הבכיר צבי סגל:

אני מסכים.

כבוד השופט בן-ציון גרינברגר:

אני מסכים.

הוחלט אפוא לגזור על הנאשם כאמור בחוות דעתו של כבי השופט משה יועד הכהן, כאמור בפסקה 62 לעיל.

הודע על זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 55 יום מהיום.

ניתן היום, ד' סיון תשע"ג, 13 מאי 2013, בנוכחות הצדדים.